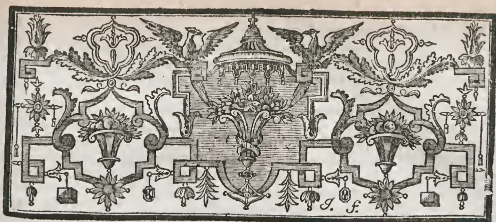

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO.

VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA.

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis octavâ Januarii M. DCC. XXXIX.

M. JOANNE-JACOBO BELLETESTE,
Doctore Medico, Præside.

An dura Menynx habeat motum à se?

I.

ORPUS humanum divini Opificis sapientiam mirificè extollit, sed humani ingenii deprimit superbiam. Illius Mechanismus adeò obscurus est & intricatus, ut eum penitùs deprehendi, nulla spes nobis affulgeat. Fluidorum singulorum demensum, crasim, figuram, secretionem, saporem, colorem, velocitatem, diversos diversis in locis virium in solida gradus, solidorum quorumque fabricam, compagem, *organisationes*, elaterem, nutritionem, incrementa pernoscere, summoperè arduum. In hoc opere capessendo, quibusdam constantia, quibusdam defuit requisita mentis sagacitas. At in cudendis systematis fingendi licentia nunquam à vero magis abfuit, quàm in iis quæ de durâ Menynge excogitata hâc ætate circumferuntur: nempè dura mater motum systalticum à se habere perhibetur. Ea quidem vis oscillandi in durâ Menynge pluribus

arridet, ut ingeniosè inventa, & nonnullis phœnomenis explanandis idonea. Placeat sanè decipi amantibus, non placebit utique iis, qui non tàm ingenii deliciis, quàm ipsâ veritate delectantur. Si quis duræ matris structuram, situm, usumque diligenter expendat, ipsam per se moveri haud posse facilè intelliget.

I I.

INTER membranas primas sibi vindicat dura mater, nec immeritò: quippè ob nobilitatem visceris quod ambit, præ aliis conspicua. Multis fibrarum ordinibus conflatur, maximè in parte concavâ spectandis. Hinc inde diversimodè positi atque invicem intertexti, illi apparent secundùm sinum longitudinalem, sinusque laterales, atque illud septum quo cerebellum tegitur, semper numerosiores. Duabus lamellis constat dura mater, quarum externa durior atque asperior, interna magis lævis, mollis ac lubrica est, utpote quæ mucosâ lymphâ madet. Variis in locis varias duplicaturas efformat. Earum prima septum est longitudinale quod propter figuram falx nuncupatur: hæc à cristâ galli originem ducens, ad posteriora progrediendo sensim fit latior, atque ad corpus usque callosum immersa, cerebri substantiam in duas partes dividit; altera septum audit transversum, quod inter cerebrum & cerebellum interjacens, formam cameræ exhibet. Tertia duplicaturarum minima, ossis occipitalis spinæ validè affixa, inter cerebelli posteriores lobos illabitur. Dura Menynx insuper duas productiones præ aliis observandas efficit, primam quidem, per fissuram sphænoidis in orbitam transeundo ut eam integram vestiat; alteram, per foramen occipitale ad extremum vertebrarum canalem descendendo, ut spinæ medullam obducat. Egressa quoque è cranio cum nervis, per totum corpus iis vaginas sufficit. Vasa cujuscumque generis sortita est, innumeras quidem arterias, quarum aliæ carotidis internæ, aliæ carotidis externæ, quædam vertebralium propagines sunt: diffunduntur illæ per totam ejus substantiam, atque in infinitos propè modum ramos divisæ, eam sic ubique cooperiunt, ut primo aspectu ex arteriis conflata, crederetur. Venas duplicis generis nacta est, quasdam venis reliqui corporis similes, quasdam verò prorsus absimiles, amplissimas, formâ triangulari præditas: hi canales in memoratis septis cernuntur, sinus vocantur ab anatomicis, atque ad xij circiter recensentur. Non caret nervis dura mater; ei quippe filamenta aliquot à quinto pari, nonnulla etiam à ramo retrogrado portionis duræ nervi auditorii suppeditantur. An glandulas habeat valdè ambiguum? cernuntur quidem quædam granula, juxtà longitudinalem sinum passim congregata, verum ea glomos esse fibrarum alteratarum multi suspicantur. Sic se quidem habet decantata illa membrana, quam à se motum habere quidam affirmant, plurimi verò firmis rationum momentis innixi pernegant.

I I I.

VIDEAS, quæso, quanta cerebri moles quibusdam duræ matris partibus incumbat; quot & quanta vasa sanguinem invehentia & revehentia, per ejus substantiam permeent; deinde verô fibras ejus cum pondere & impetu corporum incumbentium conferas. Dices sanè ipsis duntaxat suppetere quod satis est, ut tantùm onus sustineant, motuique alieno illæsæ resistant. Id verum esse indicat earum dispositio; ubi requiritur minor renixus, ibi minus numerosæ & compactæ, ubi renixus major requiritur, ibi numerosiores & compactiores existunt; quod juxta sinum longitudinalem septumque cerebelli maximè patet: si verò motum systalticum haberent, nonne æqualis ubique earum textura cerneretur, cùm æqualiter oscillare eas oporteret? At demus ipsas oscillare posse; nonne à causâ externâ impellente vim illam eas mutuari putabis? Profectò duræ matris fibræ non sunt magis ad motum comparatæ, quàm fibræ cordis & arteriarum. Attamen fibræ illæ, ut debitos motus exerceant, alieno indigent auxilio: istud auxilium sufficiunt, purpureus la-

tex, ſuccuſque nerveus. Sola fluida ad motum impertiendum & conſervandum deſtinata, ſola, à primo conceptionis momento, motum obtinuere, ſolidis communicandum. Fibræ ergo quæcumque motrices, ob peculiare robur ipſis innatum, ut tunc à flu dis ſtatim motæ ſunt, ita deinceps à fluidis moveri pergunt. An verò ſi fibræ validiſſimæ per ſe moveri nequeant, fibræ duræ Menyngis debiliores per ſe moverentur? quo jure, quâ virtute occultâ, id ſolæ obtinerent ad quod natæ non ſunt? Sed eam nullo prorſus motu donari, ejus ſitus uſuſque demonſtrant.

I V.

QUÆ natura mobilia voluit, ea ſic locavit, ut libera ac expedita forent; quæ verò voluit immobilia, ea variis retinaculis conſtrinxit. Cave igitur alicui parti mobilitatem aut immobilitatem affingas, niſi verum ejus ſitum, juxtà anatomiæ leges, expenderis. Si duræ matris ſitus diligenter examinatus fuiſſet, non ita vigeret temerè concepta de illius oſcillationibus opinio. Duram Menyngem in ſuturis duntaxat ſuſpendi, alibi verò liberam, olim creditum eſt. Tantum errorem clariſſimorum anatomicorum obſervationes, variis in cadaveribus repetitæ, abegerunt. Cerebrum integrum perpendiculari ſectione in duas partes divide, duram matrem undequaque cranio adhæreſcentem intueberis, hæc in ſuturis, in ſinuum veſtigiis imprimiſque in baſi ita validè agglutinata eſt, ut non niſi ægrè avelli queat. Quî tandem, amabo, ſic arctè conſtricta alternis vicibus ſeſe attollere ac deprimere poſſit? ut id exequeretur, aut cranium deprimeretur pariter, aut duræ matris retinacula lacerarentur, neceſſe eſſet. Dicas potiùs eam ſic conſtrictam eſſe ut ſtet ſemper inconcuſſa. Id probant etiam non vana argumenta ab ejus uſibus petita: nimirum per plurima vaſa, ac præcipué ſanguinea cranii parti concavæ adhæret, atque adeò perioſtei interni vicem ipſi præbet, Nonne eam ſic decet eſſe immobilem, inſtar membranarum aliarum quæ cœteris paſſim oſſibus adhæreſcunt? præptereà majora vaſa quæ in cranium ingrediuntur, ſuâ ſuperficie fulcit, ſepta varia, varioſque ſinus efformat, ut anatomia docet, opportunas cerebro ſedes conſtituit aſpera lubricans, impedit quominùs cerebrum aliquot ſuccuſſibus lædatur, ac ipſi demùm, quod pericardium cordi, idem officium præſtat. Non ne ad talia munia ritè obeunda, eam reſidem ac quietam eſſe neceſſitas ipſa poſtulat? an verò ſi ipſa eſſet inſtabilis, tot partes ſtabilire poſſet, imò potiùs ejus importunis motibus omnia peſſundarentur, vaſa hùc illùc ſuſque deque impulſa brevi fatiſcerent, ſepta diſtracta corruerent, ſinus deficerent labantes, ipſa cerebri ſubſtantia crebris ictibus ſuſtinendis impar, conſideret. Tot incommoda metuens natura ſagax, duram matrem itá validis frænavit vinculis, ut vel minimùm ſeſe commovere fruſtrà niteretur.

V.

CORRUERET ne igitur tam amœnum oſcillationum duræ matris ſyſtema? Corruat ſanè. At, inquies, Iſtud ſyſtema quod jam profligatum autumas, a doctiſſimis viris propugnatur. An eorum autoritatem aſpernaberis? Non ne cum iis fateberis, in durâ Menynge, aperto cranio, ſyſtolen ac diaſtolen manifeſtam apparere, ipſam ſi pungatur ſtatim convelli, ac proindè motibus peragendis idoneam? Non ne fateberis etiam, aliquam potentiam requiri, quæ ſucci nervei ſecretionem promoveat, eumque deorſum propellat, ut cor propellit ſanguinem? Iſta autem potentia, quænam alia eſſe poteſt ac dura Menynx? Doctrinæ dos eſt eximia, ſed multorum errorum aliquando mater; dum doctrinæ tantúm tribuitur, natura ipſa negligitur. Ne pudeat doctiſſimos viros animantium cerebrum inſpicere, ſcrutentur duram matrem, omiſſis tantiſper præjudicatis opinionibus, eam innumeris arteriarum myriadibus decorari aſpicient; non igitur mirùm ſi in eâ ſyſtole ac diaſtole appareat, licet undique conſtricta ſit. Iſti motus ſolis arte-

riis per duram & piam matrem distributis debentur, sustinet quidem arterias micantes, sed ipsa manet immota. Nec mirum quoque videri debet, si ipsâ punctâ, convulsiones oboriantur: istæ punctiones, tùm ejus nervos, tùm alios etiam quibus arctissimè connectitur, irritant; nervis irritatis, convulsivos motus consequi necesse est. Jam ut succi nervei promoveantur secretio ac propulsio, nulla alia quàm cordis & arteriarum potentia requiritur.

Non ergo dura Menynx habet motum à se.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Henricus-Franciscus Bourdelin.	*M. Robertus-Hubertus Linguet.*	*M. Guillelmus de Magny.*
M. Antonius-Joannes Daval.	*M. Achilles Franciscus Fontaine.*	*M. Gabriel-Antonius Jacques.*
M. Otto-Casimirus Barfeknecht.	*M. Joannes-Baptista. Ludovicus Chomel.*	*M. Germanus Preaux Antiquior Scholæ Magister, & Regius Professor Emeritus.*

Proponebat Parisiis JOAN. LUDOVICUS BAUDE DE LA CLOY, Audomareus, Baccalaureus Medicus, A. R. S. H, 1739, à sextâ ad meridiem.

Typis QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1739.